PLAMENČEK

POD SVOBODNÍM SLUNCEM

Oktober 2017

KDOR IŠČE, TA NAJDE

4 Bohkor kot

6 plamenček pripoveduje

18 podvigi

22 ?kuga? ste? rekli?

30 Ambiciozno je fajn

34 skavt potuje

42 predstavljamo vam

Uvodnik

Uf, ta je bil pa že res težko pričakovan, ane? Verjetno še nismo začeli skavtskega leta brez Plamenčka. Zato pa imamo danes posebno izdajo ob dnevu, ko se veselimo s Potrpežljivo kanjo in Nabritim bobrom. Pa še ena novost, na koncu pri skavtskih imenih, boste opazili nalepkice. Tako je, po novem ste s kakršnimkoli prispevkom za Plamenčka lahko nagrajeni z nalepkico. Toliko zaenkrat, več pa v naslednji številki. Želim vam obilo užitkov pri prebiranju dogodivščin minulega poletja.

Plamenček je glasilo stega Breznica 1, enote Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.

Letnik 25, številka 1, oktober 2017

Glavna in tehnična urednica:
Iskriva taščica

Pomočniki urednice:
Skromna pastirička, Domiselni svizec, Preprosta žolna

Uredniki za veje:
Nabriti bober, Radovedna pižmovka, Prebrisano zabavna mravlja, Iskriva taščica

Bohkov kot

O Gorečem škofu

"Prosimo Te, da bi naš rojak škof Anton Vovk kmalu dosegel čast oltarja."

Ta prošnja je bila včasih v brezniški župniji izrečena po vsakih prošnjah, ampak zakaj? Zaradi vseh lastnosti, ki so ga gradile. Preprost, iskren, pravičen, čuteč, razumljiv, usmiljen, neomajen, resnicoljuben, predan, moder, vesel ... svetniški.
Vovk se je rodil v isti sobi, kot naš največji pesnik Prešeren. Bil je preprost kmečki fant, z zdravo kmečko pametjo. Njegovo sliko s koso na travniku ste verjetno že opazili v veroučni učilnici. Izšolal se je za duhovnika in po drugi svetovni vojni po veliki nuji postal steber katoliške vere v Sloveniji. Nihče drug si ni upal biti škof v državi, kjer si bil že zaradi obiskovanja maše včasih gledan kot sovražnik.

Kaj pomeni da je nekdo neomajen steber vere?

Da je zmogel videti širšo sliko in se zavedal, da ga ljudje potrebujejo. Zato na zaslišanjih s tajno policijo ni nikoli popustil in se ni ustrašil niti, ko so ga napadli na vlaku in ga živega polili z bencinom in zažgali. Okreval je in stal naprej, za tem kar je verjel in za kar je vedel, da je prav. Zato na Breznici ohranjamo spomin nanj s prošnjami, z molitvijo, z njegovimi podobami. Letos je nastal tudi novi dokumentarni film 'Goreči škof', ki je definitivno vreden ogleda.

"Stojmo trdno kakor hrast na poljani,
ki je pripravljen na sunke vetra z vseh strani."
— Anton Vovk

Za katerimi vrednotami pa si ti pripravljen stati zares trdno?

Za lažje razmišljanje prilagam nekaj vrednot, ki naj vodijo tvoje razmišljanje naprej.

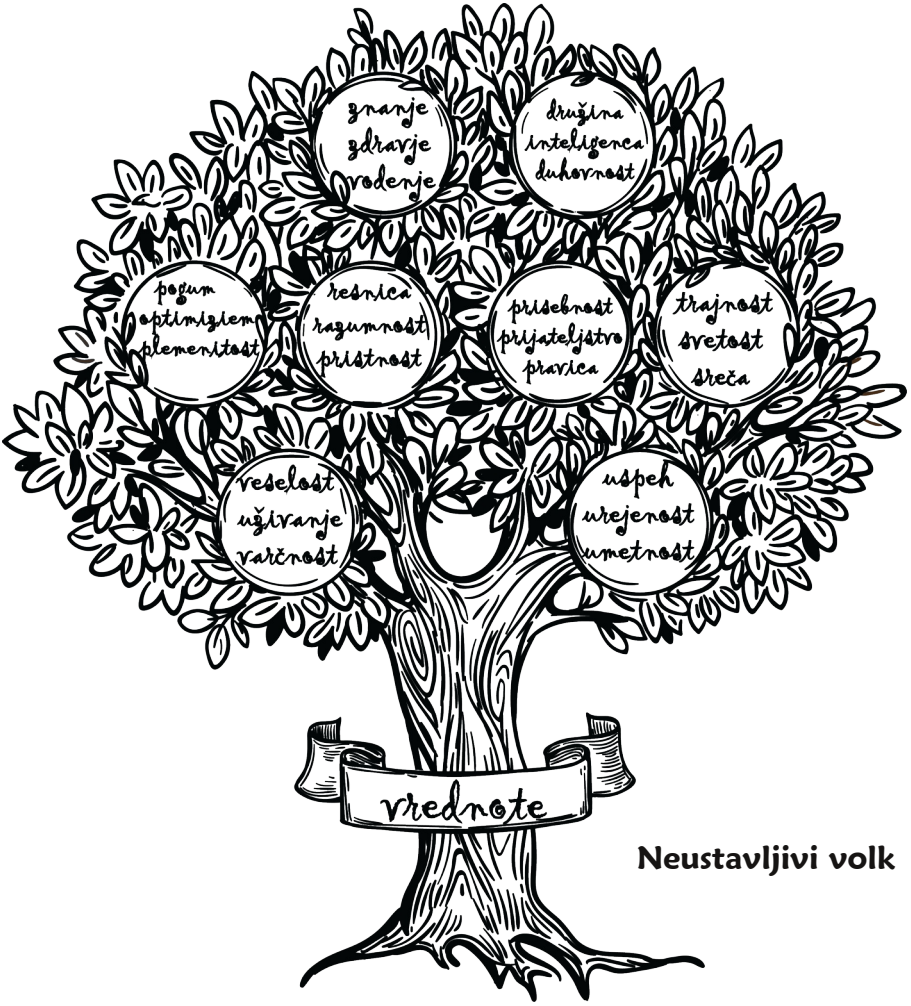

Neustavljivi volk

Poletni tabori

Večina letošnjih poletnih taborov se je odvijala ob približno enakem času. Skoraj vsi smo bili deležni odličnega vremena, popotniki in popotnice pa so svoj tabor prehodili celo v vrhuncu vročinskega vala. Za bobre in bobrovke je bil to prvi poletni tabor, za izvidnike in vodnice pa prvi in upamo, da ne zadnji, Kvajdej.

22. - 23. julij

Zaradi nenadne spremembe plana smo se bobri odločili, da se dobimo pri domu Pristava in se kar tam skupaj odločimo kam nas bodo ponesle noge. Po težkem premisleku smo se odločili, da bomo na planini Dobre volje, ki je bila nam najbližja, povprašali če nas vzamejo za en dan. Med potjo smo srečali dva prebrisana pastirja, Kekca in R'žleta, ki sta nas prijazno vzela na planino. Zgodilo se je še veliiiiiiko stvari, najbolj pa so nam ostale v spominu:

KO SMO PREGNALI BEDANCA, SREČALI KEKCA IN RUŽLETA. (EVA)

KO SMO NAJDLI ČUDEŽNE JAGODE. (VID)

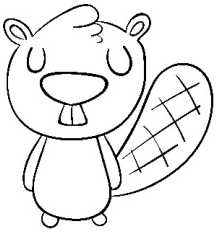

KO SMO PEREPLAŠILI BEDANCA, KO SO ŠLI NA POT, KO SMO DELALI ZVAREK ZA BEDANCA. (PINA)

KOSILO, PREGNALI BEDANCA, RAZMETANI RUZAKI OKOL BEDANCA. (ALE)

KO JE BEDANC PRŠU V HIŠO, KO SO DELALI KLOBUKE, KO SMO NAJDLI SEMENA. (LUKA)

KO SMO VZELI RUZAKE BEDANCU IN KO SMO IMELI VODNE IGRE. (MARKO)

Kekcu smo pokazali, da znamo šivat in si sešili Kekčeve klobuke, imeli urjenje z vodnimi igrami, spoznavali užitne rastline za dobre in čarobne čaje, ko nas bo kaj bolelo ter jih tudi poiskali. Na poti domov, ko smo bili vsi utrujeni in lačni od dolge hoje, nas je v hipu ustavil pogled razmetanih ruzakov pred hišo, kotla, čez balkon obešenih živalskih kož in debelega velikega moža z dolgo črno brado. Bedanca. Na našo srečo, smo imeli pri sebi čudežne jagode, ki so nam pripomogle, da nas ni bilo več strah. Hitro smo skovali načrt, našli recept za čaj iz rastlin, ki smo jih nabrali za trden spanec in se lotili dela. Biti smo morali zelo pogumni in urni, to kar nas je naučil Kekec dan prej. Na skrivaj smo mu v kotel zlili čarobni zvarek za globok spanec. Deloval je zelo hitro, vendar ne za dolgo časa. Zato smo kar se da hitro vzeli vse naše ruzake ter se skrili pod hrib. Bili

smo polni adrenalina, saj nas je bilo strah, kaj če zvarek popusti. Ko se je prebudil, je pred njim stala sova, ki smo jo naredili malo pred tem. Ko pa smo jo še oponašali, se je Bedanec prestrašil in zbežal v gozd. Naši srčki so se spet umirili saj smo vedeli da smo varni. Kljub temu, smo se odločili da gremo rajši domov k svojim staršem na varno.

19. - 23. julij

SREDA, 19.7.

V sredo zjutraj smo z ruzaki prišli na železniško postajo v Žirovnici. Z vlakom smo se peljali do Škofje Loke. Tam smo z avtobusom prišli do gasilskega doma v Davči. Šofer je bil zelo prijazen in nas je pripeljal celo do naše hiše. Pred hišo smo se igrali različne igre. Od najmlajšega do najstarejšega smo posamezno hodili v časovni stroj, ki nas je popeljal v kameno dobo. Odtisnili smo roke na kamenodobsko steno. Nato smo šli v svoje sobe in se razpakirali. Potem smo imeli malico in sledile so delavnice, kjer smo postavljali ogenj, delali kamenodobske slaščice, ogrlice ter darila za Dinota (naše dinozavrovo jajce). Pred delavnicami smo izdelovali kostume in imeli kosilo. Po delavnicah smo našli grozilno pismo od Kamenofelerjev, ki je sporočalo, da moramo Fredu ukrasti kij, če ne bodo oni ukradli najstarejšo skalico (našo volkuljico Tajo). Potem smo imeli zabavni večer, kjer smo peli ob ognju. Voditelji – Kremenčkovi so imeli zmenkarije, kjer so Fred in

Vilma ter Barni in Beti postali par. Potem smo se odpravili v spalke in zaspali, dan pa se je končal.

Jaka, Staš, Taja, Tina, Ana S.

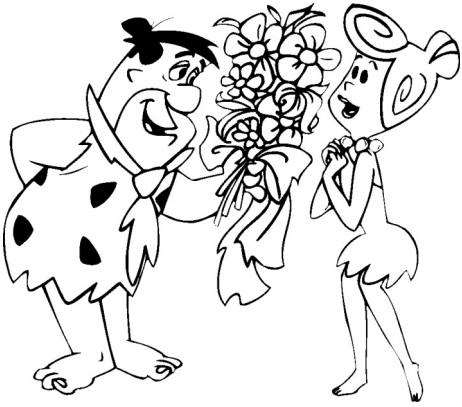

ČETRTEK, 20.7.

Ko smo se zbudili, smo imeli jutranjo telovadbo in dvig zastave ter zajtrk. Nato smo šli v gozd, kjer smo nabrali material za Kremenčkove avtomobile, ki smo jih kasneje izdelali. S pomočjo vezav smo jih izdelali za nadomestilo Fredovega, saj se je njegov pokvaril. Potem je sledilo kosilo. Potlej smo tekmovali z avtomobili in si tako pridobili dodatne pripomočke za naše avtomobile. Kasneje smo jih tudi namestili na avte. Potem smo dobili zemljevide, s katerimi smo hodili po Davči in iskali točke. Tam smo za nagrado za opravljen izziv dobili kuverte, s katerimi smo kasneje tekmovali z avtomobili po travniku. Morali smo jih raznašati po nabiralnikih. Nato smo imeli večerjo in zabavni večer, na katerem so nekateri voditelji imeli zmenek. Spustili smo zastavo in šli spat.

Vida, Štefan, Miha, Lorin, Naja

PETEK, 21.7.

Zjutraj so nas zbudili z budnico. Nato smo imeli jutranjo telovadbo, kot vsak dan. Zmolili smo jutranjo molitev ter dvignili zastavo. Nato smo pojedli zajtrk. Pripravili smo si nahrbtnik in se odpravili do

kamnoloma, kjer dela Fred. Ko smo prispeli, smo imeli delavnice. Naučili smo se neslišne lisičje hoje ter se zamaskirali z blatom in se skrivali po gozdu. Nato smo se umili in se kopali v potoku. Potem smo se odpravili domov. Naš zmajček Dino je v jajcu preživel padec v vodo. Ko smo prišli domov, smo imeli zabavni večer. Pekli smo hrenovke in se igrali ter peli.

Ana B., Jerneja, Matej, Dominik

SOBOTA, 22.7.

V soboto smo vstali ob pol osmih in šli na jutranjo telovadbo. Za zajtrk smo imeli namaze, ki smo jih sami naredili iz zelišč. Po zajtrku smo pripravili vse za mašo. Pri maši smo imeli zahvale in prošnje, nekateri pa so pripravili oltar. Naša skupina je izbrala pesmi. Ko smo končali z mašo, smo se oblekli v kopalke in imeli vodne igre, kot so labirint, tobogan in vodne balončke, ki smo jih počili z grizenjem. Po vodnih igrah smo imeli kosilo in sicer bučkino juho. Po kosilu smo odšli po zadolžitvah in imeli prosti čas. Potem smo se šli igro zaklad. Ko smo končali igro, smo imeli večerjo. Za večerjo smo imeli šmorn, nato smo šli spat. Ponoči so Kamenofelerji ugrabili Vilmo in Beti. Šli smo ju rešit. Kamenofelerjem smo v pijačo stresli napoj, ki smo ga dobili od starke in tako rešili Beti in Vilmo.

Klara, Julij, Lina

NEDELJA, 23.7.

Zjutraj smo se zbudili in počakali na budnico. Potem smo odšli na jutranjo telovadbo. Voditelji so nas poklicali, saj se je zmajček Dino pričel valiti. Malo smo mu pomagali in čez nekaj minut je že iz jajca

prilezel v svet. Vsak ga je dobil v roke in ga malo pobožal. Lorin je dvignila zastavo, saj je ponoči pogumno rešila Dina, ki so ga Kamenofelerji ugrabili. Zatem smo imeli odličen zajtrk. Šli smo po zadolžitvah in spakirali nahrbtnike. Imeli smo malico in počistili hišo. Sledila je preverba in nekaj priprav za poroko, ki smo jo sami organizirali. Sledila je dvojna poroka Vilme in Freda ter Beti in Barnija. Bilo je zelo lepo in romantično. Klara in Taja sta ujeli šopek. Pospravili smo vse stvari od poroke ter pojedli kosilo. Prišli so starši in polni novih dogodivščin smo se odpravili domov.

Lun, Marta, Ana R., Lara

15. - 23. julij

Kvajdej je bil res beden. Prčakvala sem velik več-hrana je bla zanč, ostali skavti so bli bedni, matral so ns, program je biu kr en in voditli so bli res strogi. Za nameček so pa še dixiji najbol možn smrdel.
Ja, pa še kej! Prepričana sem, da telih stavkov(izvzemši zadnjega z dixiji) ni po koncu kvajdeja izrekel niti eden od udeležencev, ker je bilo res NEPOZABNORO (nepozabno+noro). Na Kvajdeju ni manjkalo besednih iger, kar mi je bilo sila (pa ne gravitacijska) všeč. Osebje je bilo zelo prijazno in nekateri izmed njih so od nas udeležencev, s svojim časti vrednim delom, dobili naziv narodni heroji (ker so nam cel tabor pucali dixije). Program je bil zelo atraktiven in vsak dan je prišel tudi en gost. V četrtek je bil ta gost mišičasti gorski reševalec, ki je zelo polepšal dan vsem osebkom, za katere je Bog določil, da bo v njih prevladoval hormon estrogen.

Seveda pa smo imeli tudi progo preživetja. Čeprav je bila na večini točk možnost smrti zelo visoka, smo izmerno uživali. Preden smo se vsi prestrašeni in polni adrenalina spustili po brzicah reke Save z napihljivimi obroči, smo peli litanije in ker tole sedaj pišem, lahko vidimo, da nas je sveta Marija-prosi za nas, uslišala. Hrana je bila VRHUNSKA. Še nikoli v zgodovini mojih skavtskih taborov nisem bila deležna takega živilskega luksuza-nutella in TOPLO mleko za zajtrk, čevapi in ražnjiči za kosilo in between our legs-ham and eggs za večerjo (okej, dobr, ni bla šunka, ampak so ble hrenovke. Ampak drl smo se še vseen).

Kopat smo se hodili v reko Savo, ki je nudila brezplačno zamrzovanje jajčnikov, zato naša skupinska kopanja niso trajala prav dolgo. Zdi se mi, da smo se kot četa zelo povezali (verjetno je za to kriv kravji incident, ki smo ga bili deležni na predtaboru). Drugi

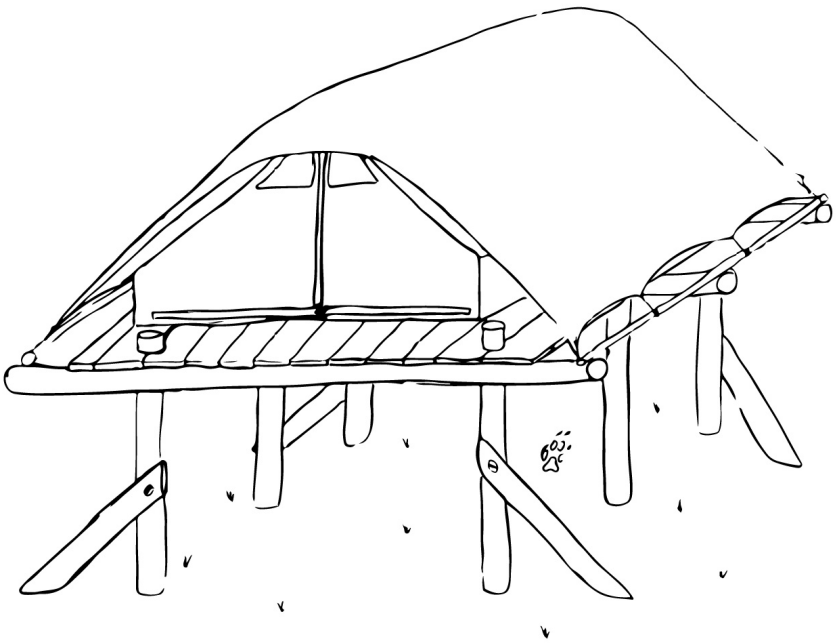

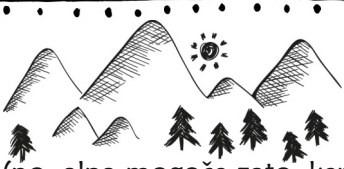

izvidniki in vodnice so videli, da smo Breznica 1 res gajstna četa in dobila sem občutek, da so nam zato kar malo zavidali (no, alpa mogoče zato, ker smo pač na B in smo bli zmerej prvi na vrsti). Imam še veliko stvari za povedat, ampak bi porabila preveč placa in s tem tut preveč papirja in posledično preveč dreves-kar pa se ne sklada s 6. skavtskim zakonom. Tako da če koga še kaj zanima, me lahko kontaktira. V glavnem, bilo je super in KVAJDEJ JE BIL RES BEDEN ZAKON! :D

Kreativna kanja

Zame je bil kvajdej najboljši četin tabor. Vse dni tabora smo se smejali, zabavali in spoznali veliko novih prijateljev (ogromno smo jih spoznali, ko smo čakali v vrsti za wc-je). Težko je opisati vse kar se je zgodilo, zato lahko rečem da je bil Kvajdej zame:

a**K**tiven
zgo**V**oren
z**A**baven
nasme**J**an
Družaben
n**E**pozaben
na**J**boljši

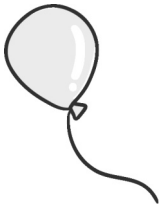

Navdušena sova

Kvajdej se mi je zdela še ena nepozabna skavtska dogodivščina polna avantur in neverjetnih trenutkov preživljenih z našo najbolšo četo in na novo spoznanimi ljudmi

Energična košuta

klan nadevani hardiči

urk
špila
urhulele

1. - 9. avgust
Rogaška slatina - Novo mesto

ti si kriv, da
JAZ sem BAJS ☺

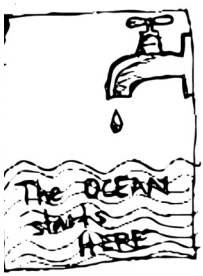

NALEPKICE

ozaveščamo svet

Kaj leti nad Šentjernejem
in se začne na A? - Ablak,
Kaj leti nad Šentjernejem
in se začne na Š? Šcen ablak,
Kaj leti nad Šentjernejem
in se začne na N? - Nouš njel
Šcen ablak

Sonce rumeno,
sonce rumeno,
sonce rumeno,
sonce rumeno,
mal sence!
Sonce rumeno...

Hej vsi skavti iz Breznice 1!

Samo rad bi vam sporočil, da imate res krasne voditelje z mnogo talenti, kot so resbanjenje, peka palačink.
Imejte še krasen preostanek tabora!

Ps. Palačinke vedno naredijo dan lepši.

kako dobiš krokodile? narežeš KROKOHLODE!

Go. Zagrizen lev (Jaca)

← Rap

"Šentjernej se "pravilno" reče: ŠENTJERN

JAJEK!

Što je jušica od jajčka
+ paprika
+ bučka
+ paradižnik

R.I.P.
IZGUBLJENA
kojenova skejtrca :(
YOU WILL BE MISSED

„lej tenzi! Vime ma!"
- N. BREU

upamo, da si sedaj na nekem boljšem mestu

plamenček pripoveduje

„Dobri Bog res hvala ti za tole senčico,
ki z ljubeznijo narisal si jo v plastnico,
blagoslovi naš pohod in našo srečno pot,
in hvala ti, ker spremljaš naš zares povsod!"

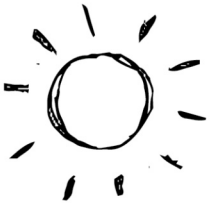

'med potjo po potki'

Sonce rumeno
sonce rumeno
Sonce rumeno

Komik Kost:

„Pride konj v bar in se usede. Natakar ga upraša: „zakva maš pa ti tko dovgi krikt?" hoho."

kaj po dolnjsko pomeni

- BRAD PITT? [illegible]
- BULLPIT? [illegible]
- MAYDAY? [illegible]
- SPIZDEJ!? [illegible]

Fore šentjernejce

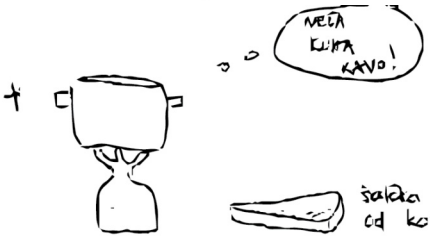

šalčka od koserja

zadnji, ki mu nalijemo (kava + zoc) → mal počak da se ti zoc usede

NEČA JOKAAAA OD SMEHA

Teja je najboljjejša medicinska NURSICA!!

10. HARDIČ ima 11 pravil.

plamenček pripoveduje

triperesne: dober dan, me smo skastorje in-
grobelčani: ne, tuki nimamo neč za spat! } x6

DOKLER...

stanko: ja, ja pridte, tukej mamo dost placa

9. dan
Otočec - Novo mesto
9837

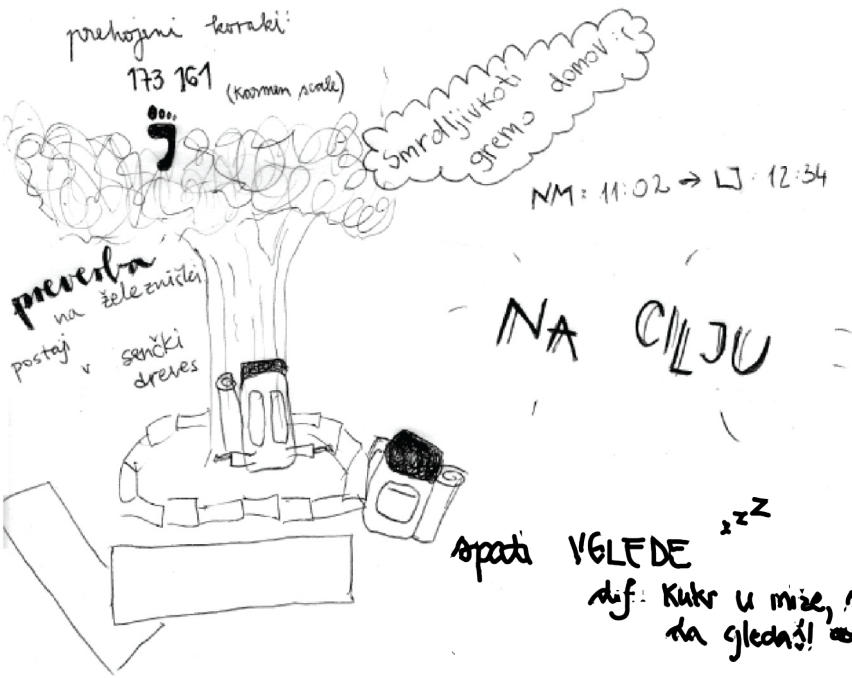
prehojeni koraki:
173 161 (Karmen scale)
smrdljivkoti gremo domov:
NM: 11:02 → LJ: 12:34
preverba na železniški postaji v senčki dreves
NA CILJU
spati VGLEDE
dif: Kukr u miže, sam da gledaš!

Poleg poletnih taborov in ostalih aktivnosti, so si nekateri vzeli čas tudi za druge tabore. Popotniki in popotnice so kot osebje pomagali na Kvajdeju in Emonadi, voditelji in voditeljice pa se stalno udeležujemo tabornih in skavtskih šol, ki nam jih Združenje ponuja.

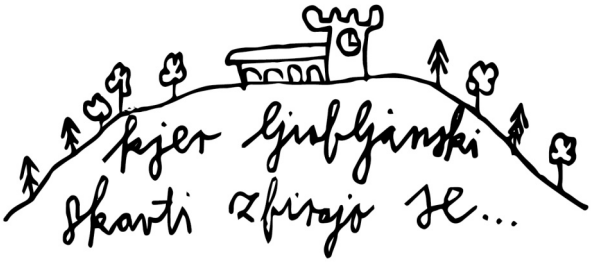

20. - 30. julij
Emonada - tabor vseh ljubljanskih stegov

Trije brezniški skavti smo se odločili, da se bomo namesto na Kvajdej, odpravili na Emonado. Emonada je tabor vseh ljubljanskih stegov. Letos je potekala prvič. Neža, Urh in jaz smo se tja odpravili kot osebje. Seveda nismo bili osebje samo mi, ampak so na pomoč prišli skavti večinoma iz Gorenjske. Za nas se je Emonada začela že v ponedeljek, 17.8.. Naša naloga je bila, da postavimo članarje, ki so služili kuhinji, prvi pomoči, orodju…, jambor, most, ognjišče, smetnjake in še marsikaj. Bilo je veliko dela, a nam je vseeno uspelo. Najbolj sem bila vesela, ko je bila ura 22:00 in sem lahko šla (končno) spat. Pa ne zato, ker bi hotela, da bi se Emonada čim prej končala, temveč zaradi hude utrujenosti in musklfibra.
V četrtek pa se je vse skupaj začelo zares. Prve so na prizorišče prišle čete. Tema tabora je bila spoznavanje Ljubljane v preteklosti. Kmalu za tem sem dobila novo nalogo. Prosili so me, da bi šla k volčičem. Sprva sem se zelo razveselila, a kmalu mi je bilo hudo, saj sem pogrešala ostalo osebje.

Neko popoldne je v telovadnico osnovne šole v Bočni prikorakalo 85 volčičev. Njihova naloga je bila, da morajo priti skozi moj časovni stroj. Tako sem dobila tudi ime The Machine - nora znanstvenica, ki obvlada zgodovino in otroke lahko odpelje v katerokoli časovno obdobje. Počeli smo marsikaj zanimivega. Prvi dan smo se igrali spoznavne igre in pridobivali veščine, ki jih imajo koliščarji. Drugi dan smo šli na izlet na bližnjo goro. Hodili smo dobre 4 ure, vrh so osvojili vsi otroci, kljub temu da so malo pojamrali. Malo nam je ponagajalo tudi vreme, a nič zato, saj skavt ne pozna dobrega ali slabega vremena ampak samo dobro ali slabo opremo. Imeli smo tudi duhovne asistente, ki so vodili kateheze in izpeljali delavnice za otroke. Igrali smo se na milijone različnih skupinskih iger, v katerih so uživali tako otroci, kot tudi jaz. Nekaj dni sem bila čisto brez glasu, a ne zato ker otroci niso ubogali, ampak zato, ker so uživali med igranjem bansov, jaz pa tudi. Naslednji dan pa sem podlegla hudemu trebušnemu virusu in so me zaradi močnega bruhanja poslali domov. Takrat se je Emonada zame končala. Bila sem žalostna, ampak sem odšla zaradi varnosti drugih. Ampak nič bat, na naslednji Emonadi bom spet zraven.

Zgovorna cvergla

Be-e-e-ejž za Njim!

12. - 18. avgust
Taborna šola Metoda VV

Na sobotno jutro se nas je v Davči nad Železniki zbralo 24 starih volkov iz različnih đungel v Sloveniji. Najprej sta nas sprejela dva pastirja, ki sta nas usmerila po kratki poti do naše hiše, kjer smo bivali cel teden kot volčiči in volkuljice. Med potjo smo se razdelili po gručah in spoznali še ostale pastirje. Spoznali smo še 4 živalske članice našega krdela – ovce, ki so bile zelo ljubke, ampak malce preveč energične, ena je na začetku ušla in cel teden ni bila pri nas, potepala se je po davških gozdovih in nas vsake toliko prišla pogledat.
Med tednom so nas Akela, Bagira, Kača Kaja, Balu, Sivi Brat in Vrana Ko vodili in usmerjali ter nas učili kako voditi svoje krdelo. Mama Rakša in Ata Volk sta predvsem skrbela za to, da naši želodčki niso bili prazni.
Poleg tega, da smo se učili in vsak dan spoznali novo temo o VV, smo se tudi zelo zabavali, naučili smo se različne igre, banse, veliko smo tudi prepevali in se imeli nasploh zelo fino. Med nami so se stkala nova prijateljstva, pogovarjali smo se o življenju naših krdel in tudi tako dobili kakšno novo idejo.
Taborna šola je bila re-e-e-es super.

Radovedna pižmovka (Mama Rakša)

ODPRAVA MEPI

Na soboto, 30. septembra, se je za mene, Tjašo in Uroša začela odprava za bronasto MEPI priznanje. Ob pol šestih zjutraj naju je s Tjašo na Jesenicah pobral Urošev oče, potem pa smo se hitro napotili proti Podsredi. Na poti smo pobrali še Jošta, ki je bil v naši skupini. Ko smo prišli do Podsrede, nas je tam že čakal preostanek naše ekipe in sicer tri dekleta iz Gimnazije Kranj. Kmalu smo krenili na pot. Ker smo se, kot dve združeni ekipi v eno, morali odločiti za nov namen, je kmalu prišla na plano zelo zanimiva ideja. Med potjo smo se tako učili oziroma izpopolnjevali osnove baleta.
Prvi dan hoje je bil zelo enostaven, prehodili smo namreč le 13 km, do vasi z imenom Čerenc. Tam smo postavili šotor, zakurili in si naredili kosilo. Kmalu so prišle tudi ostale skupine, med njimi tudi Zlatte Machiate, katere član je bil poleg ostalih gimnazijcev in skavtov tudi naš Gašper Stojc – Srojc. Zabava je potekala v glavnem v skavtskem slogu, ob tabornem ognjiču in prepevanju pozno v noč.
Naslednji dan smo štartali ob 7h zjutraj, cilj je bil grad v Sevnici, oddaljen približno 18 km. Hodili smo dobrih 7 ur, medtem naredili nekaj daljšo pot, kot je bila začrtana na zemljevidu. Na cilj smo prišli malo po drugi uri popoldne, kjer nas je z navdušenjem pričakala tudi naš epik mentor Monika. Na cilju smo naredili še preverbo odprave, predstavili smo kaj smo se naučili, se najedli in se odpravili domov. S prepevanjem Mumfordov in Queenov smo se vrnili okoli sedme ure zvečer, nekateri domov, drugi v gledališče. Bil je en sik izlet, ki nas je lepo seznanil s tem, kaj nas čaka prihodnje leto na srebrni odpravi. LP!!

Iznajdljivi volk

Tokrat v rubriki "Kuga ste rekli?" razkrivamo pisma odhoda volčičev in volkuljic ter ene izmed vodnic. Prebrali pa si bomo tudi kako ste poleg taborov še drugače preživljali svoje poletje.

IZSEKI PISEM ODHODA NAJSTAREJŠIH VOLČIČEV:

Pri volčičih se učim spretnosti komaj eno leto. Pa čeprav to ni veliko časa, sem se naučil res ogromno veščin. Od lisičje hoje do več tehnik prižiganja ognja. Zelo veliko stvari mi bo ostalo v spominu, še najbolj pa zadnji poletni tabor pri volčičih. Ostalim volčičem pa bi sporočil, da se bodo še veliko naučili.

K volčičem sem prišla v četrtem razredu, ko sem bila stara deset let. Takrat še nisem vedela, kako sploh je pri skavtih. Pri volčičih sem se veliko naučila, npr. vozle, vezave, postavljanje ognja,… Spoznala sem tudi veliko novih prijateljev. V lepem spominu mi bodo ostali vsi tabori, sploh pa moj zadnji tabor pri volčičih. Ostalim volčičem bi zaželela sporočiti, naj bodo pogumni, naj ubogajo stare volkove, ker se bodo tako imeli vsi volčiči tako kot voditelji veliko lepše in boljše. Starim volkovom bi želela sporočiti, da se jim zahvaljujem za ves trud na srečanjih in taborih. Na volčiče bom imela vedno veliko lepih spominov.

Kaj ste rekli?

Dragi volčiči! Kmalu bo prišel čas, ko bom odšel v četo (človeško vas). Upam, da boste pri volčičih doživeli še veliko lepih uric, kjer se boste zabavali in se imeli lepo. Zato vam svetujem, da ubogate voditelje in se spoštujete in ste prijazni drug z drugim. Tako se boste na srečanjih in taborih imeli super. Vesel sem, da sem se pri volčičih veliko naučil (od kurjenja do uporabljanja nožev…). V spominu mi bo ostalo veliko lepih taborov in srečanj. Vam voditeljem pa hočem sporočiti, da je od vas odvisno kakšen bo tabor. Dober lov!

Pri volčičih je bilo super, saj sem tja prišla v petem razredu. Pri enajstih letih pa bom odšla v četo, zato vam pišem pismo odhoda. Pri volčičih sem se naučila veliko uporabnih stvari, kot so vozli, znanje prve pomoči,… V lepem spominu mi bodo ostali prijatelji in moj prvi tabor. Ostalim volčičem sporočam, da naj bodo še naprej dobri prijatelji. Voditeljem pa sporočam, da naj še naprej organizirajo tabore in še vedno učijo mlade volčiče. Imejte se lepo in se vidimo še kdaj!

Dragi volčiči! Pri volčičih sem se zelo zabavala, kljub temu pa sem se tudi veliko naučila. Spoznala sem veliko različnih vozlov, premagovala strah ter še veliko drugih stvari. Spoznala sem veliko novih prijateljev in se z njimi zabavala. Vsi zanimivi dogodki pa mi bodo ostali v spominu. Pri skavtih sem dve leti. Bila sem tudi na vseh štirih taborih, ki sem jih preživela s pogumom, strahom in pričakovanjem. A sem vse preživela, tudi nočne igre. Tako sporočam volčičem, da naj gredo naprej s pogumom. Potrudite se in probajte priti na vse tabore in srečanja. Starih volkov pa tudi ne bom pozabila. Želim vam lepe skavtske dni še naprej!

Dragi volčiči in volkuljice! Pri volčičih sem se naučila več kot sem predvidevala. Različne vozle, vezave, kako delati z nožem, kako postaviti ogenj,… k volčičem sem prišla že v tretjem razredu. Meni je vsak tabor dal novo izkušnjo. Dežela Narnije, Ledeno kraljestvo, Posadka Sinjega galeba, Kremenčkovi,… Voditeljem predlagam, da ste še naprej vztrajni in potrpežljivi. Ne pustite se prestrašiti!

Dragi volčiči! Ko sem bila tri leta pri vas, sem se veliko naučila. V lepem spominu mi bodo ostali predvsem tabori, pa tudi srečanja in vse dogodivščine. Vam pa bi želela sporočiti, da uživajte na ful in se veliko naučite. Starim volkom pa bi rada sporočila, da ste me veliko naučili in zabavali. Hvala vam za vse. Najboljši ste!

Dragi volčiči in stari volki! Danes je moj zadnji tabor, a zdi se mi kot da je bil včeraj moj prvi dan skavtstva, ko sem prišla pred skavtsko sobo. Bilo me je malo strah, zdaj pa točno vem, da je bil tisti strah popolnoma zaman. K skavtom sem prišla pred tremi leti. Prvi dan mi je ostal v spominu, tako kot letošnji najboljši tabor. Najbolj sem si zapomnila vse nočne igre, obmetavanja z vodnimi balončki, taborov in vsega smeha in neizmerne zabave. Vsem bi želela sporočiti, da naj s skavti ne odnehajo, saj so res kul. Starim volkom pa bi povedala, da so bili vsi od Akele pa do Netopirja Manga zelo, zelo dobri voditelji. Dober lov!

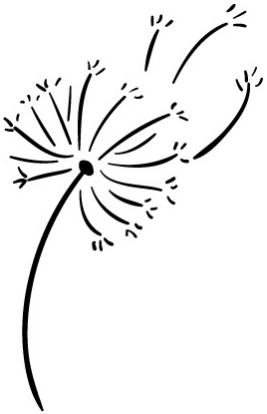

naj skavtski DUH v vas NIKOLI ne ugasne

Draga četa!

Res ne najdem besed, ki bi opisale teh nekaj let v četi. Vsak od vas me je naučil nekaj novega in pokazali ste mi, kaj pomeni biti prijatelj. Stali ste mi ob strani, ko mi je bilo hudo in ko mi je bilo fajn! Brez vas bi bilo mojih čudovitih 16 let brez pomena. Naučili ste me, kdo sploh sem in kaj so moje želje ter cilji.

Z vami sem preživela najbolj in nepozabno nore vikende, tabore, zimovanja in jesenovanja. Nikoli ne bom pozabila kako smo skupaj uživali in počeli traparije, ki niso bile najbolj pametne, ampak jih ne bi zamenjala za nič na svetu! Ker za take trenutke živim.

Res vas imam rada, vsakega od vas! Velikokrat ste me spravili v jok (ampak so bile to večkrat solze smeha). Zelo mi je hudo, ker moram brez vas naprej...

Hvala vam za vse! Voditeljem, ki ste vrjeli vame, mi zmeraj pomagali, me spodbujali naj ne odneham, naj sledim svojim sanjam in naj počnem stvari, ki me osrečujejo. Od vas sem se naučila tok lepih in uporabnih stvari, ki mi bodo prav prišle na moji skavtski in življenjski poti. Bili ste najboljši voditelji in četa brez vas ne bi bila to kar je!

Se vam pa opravičujem za vse, kar sem vam hudega naredila ali rekla brez da bi se zavedala, da sem vas prizadela. Oprostite mi! Rada vas imam! Še naprej ostanite taki sončki, ki grejete svet in naj skavtski duh v vas nikoli ne ugasne.

Uživajte in ostanite v cvetju.

Kaj vse ste počeli to poletje?

"Poleti so me povabili, da bi služila pri volčičih in sem seveda sprejela povabilo. Res sem uživala z njimi, ker so res taki sončki! Seveda sem se tudi družila s prijatelji in delala v strežbi."
Ustrežljiva sova

"Super potovalni tabor s klanom NM1 po Slovaški, hardovsko nadevan tabor s klanom Achinzon (al kuko se že napiše), prehojena Jubilejna pot, hribi, knjige, nočna igra ma Metodi VV..."
Skromna pastirička

Kaj ste rekli?

"Letos poleti sem pisala diplomo in opravljala prakso. Igrala sem nogomet v novi ženski ekipi na Bledu in se za nekaj dni s prijatelji odpravila na morje."
Skrbna mravlja

Najljubša dogodivščina tega poletja:

"Emonada, ker je bilo res nepozabno in legendarno."
Zgovorna cvergla

"Dogodivščina je bila, da smo šli na izmenjavo v Anglijo s šolo za 1 mesec in da delam v kar fajnem bistroju."
Šarmantni volk

"Moja najljubša dogodivščina v tem poletju je bila udeležba na Kvajdeju, kjer smo se imeli res fantastično in to je bil tabor, ki ga ne bom nikdar pozabila."
Skromna košuta

"Iskanje ☆ - takšnih v morju in takšnih na nebu".
Radoživa labodka

Najboljša dogodivščina tega poletja? Hm, ta bo pa težka.
Ena izmed najboljših in najbolj norih dogodivščin tega poletja, so počitnice pri skavtinji in zelo dobri prijateljici na Dolenjskem. Po dolgem času sva bili spet skupaj. Počeli sva nešteto stvari in obujali spomine na najin TZV. Da pa nama ne bi bilo preveč dolgčas, sva se odločili, da obiščeva še dva prijatelja s Primorske. Tako sva v parih dneh raziskali polovico Slovenije in si ustvarili nepozabne spomine.
Vsestranska žolna

Prigode iz kraje zastave

"Kuko se je Stojc odloču it brez Google mapsov iz Matkovga kota na primer. Smo nardil en manjši ovink še do Velenja najprej. Dekleta so vse prespale, ampak je bla najbl zabavna vožnja iz kraje zastave ever."
Iznajdljivi volk

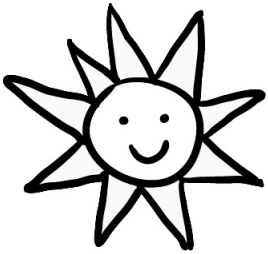

"Ammmm mogoče to, da smo skor celo noč prespal."
Petra Prezelj

"Ko smo šli kradt na TZV4, sva šli s Petro po gozdu pa sva se ustavili in je Petra rekla da gre naprej, pa zaslišim en živalski zvok in Petra pride iz grmovja pa reče čisto potiho: "Katka kaj je blo to?"."

Razigrana vidra

"1. kraja : Skupni tabor Triglavskega stega - noč, tišina, apsida, spanje v apsidi, 3 zastavice
2. kraja: Katkin TZV - noč, dež, Katkin smeh (neprecenljivo), šotor za 2, stiskanje, gnoj (vhod šotora smo postavili meter pred velikim kupom gnoja), akcija, 3 zastavice
3. kraja: Emonada - noč, 2 ekipi za krajo, najboljši večer, makaroni, kitara, petje (med tem, ko je sosednja ekipa (nebrezniška) pridno kradla), akcija, sprehod po taboru, sprehod do šotorov, najdba "zastavic", kraja dveh "zastavic", ugotovitev, da so prave zastave že izginile, jaz pa sem v bazo pretovoril 3 velike podstavke za zastavice (HLODI CCA 1,5m VIŠINE, CCA 0.3m POLMERA, CCA 5KG TEŽE NA VSAK HLOD), izkupiček = tabor podrt ali vse zastavice."

Nabriti orel

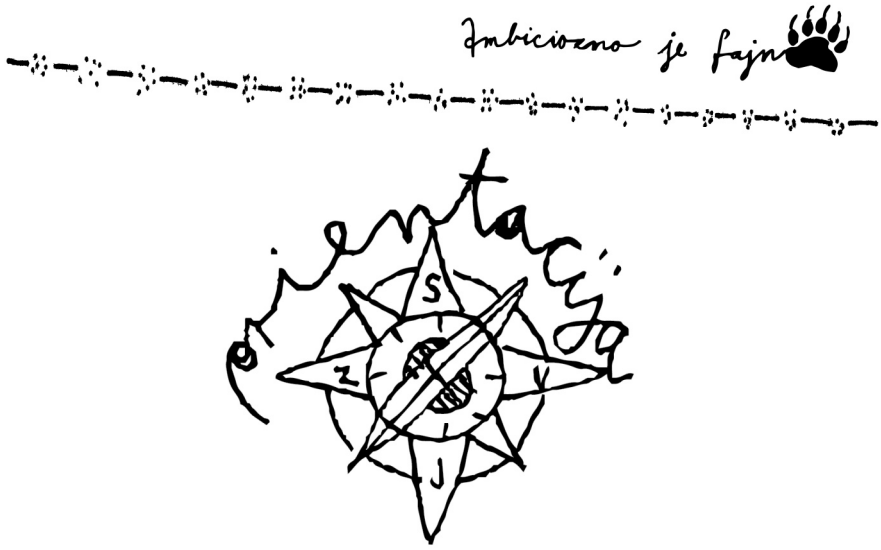

1. del: Kaj smo se o naravi naučili skozi stoletja opazovanj?

Za obvladovanje prostora v človekovi bližnji in daljni okolici, je danes na voljo veliko tehničnih pripomočkov in izkušenj. Izkušnje in priprave se stalno izpopolnjujejo, žal pa večini bodočih uporabnikov niso znane ali v določenem času preprosto nedostopne. Posebej hitro zaidemo v zadrego, če smo iznenada postavljeni v situacijo, ko so nam tehnologija in znanje nujno potrebni, a jih ni. Poznavanje in razumevanje narave in njenih pojavov pa nam lahko polepša marsikateri obisk Stvarstva.

Splošni tehnični pripomočki:
Pokrajina, po kateri se gibljemo ali v katero nameravamo potovati, je navadno prikazana na boljših ali slabših kartah. Na voljo je več kartografskih prikazov, to so: pregledne karte, avto karte, topografske karte in posebne (specialne) karte. Pomembna sta tudi ta dva prikaza: Vodniki in pripomočki ter osebno seznanjanje.

Posebni tehnični pripomočki:
Poleg omenjenih pripomočkov, je za daljše bivanje ali gibanje po manj poznanem terenu potrebna še sledeča tehnična oprema: kompas, višinomer (redek a priročen), dobra ura (na cagarje), osnovno risalno orodje (ravnilo, geotrikotnik, svinčnik, radirka in papir).

Izkustveno znanje:
Orientacija se v pravem pomenu besede prične tam, kjer se konča pragozd cestnih tabel. To je v krajih, kjer je malo verjetno, da nam pot prečka človek. Zato moramo večino nalog, vprašanj in izzivov reševati sami. Odgovore na vprašanja in rešitve nalog iz orientacije prinesemo s seboj v obliki izkušenj in tehničnih pripomočkov, izzivi pa ostanejo za spomin.
Skušal sem povzeti možnosti in pripomočke, katerih obvladovanje je lahko v posebnih situacijah, na katere se nismo mogli pripraviti, zelo koristno.

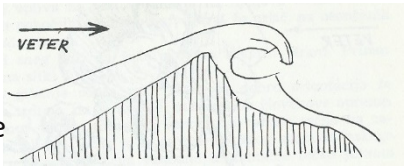

Veter
Gostota letnic na štorih dreves je pogosto na vetrni strani manjša. Veter prinaša sneg, ki se nabira na privetrni strani stoječih objektov (sl. 1). Poznavanje stalnega vetra omogoča preprosto določanje smeri neba. Opasti na grebenih se tvorijo v smeri vetra (sl. 2). Stalen veter vpliva na razraščanje vejevja

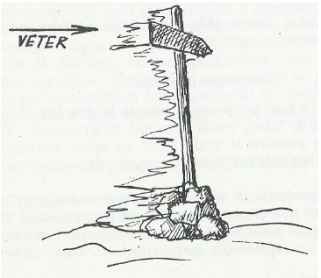

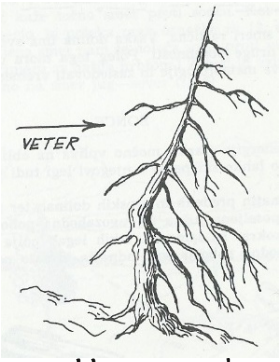

pri drevesih. Veje so gostejše in daljše na zavetrni strani debla (sl. 3).

Sonce

Trditev, da sonce vzhaja točno na vzhodu in zahaja točno na zahodu, drži le približno, točna je le za dneve okrog spomladanskega in jesenskega enakonočja. Točnejšo orientacijo lahko izvršimo s pomočjo točne ure. Uro v vodoravni legi vrtimo, da mali kazalec kaže proti soncu. Kot med smerjo sonca in smerjo, ki poteka prek označbe za 12. uro, razpolovimo in dobimo smer proti jugu (sl. 4). Podobnih, enostavnih metod je več. Pot sonca lahko čez dan opazujemo z označevanjem sence zabitega kola in tako približno določimo smer vzhod – zahod.

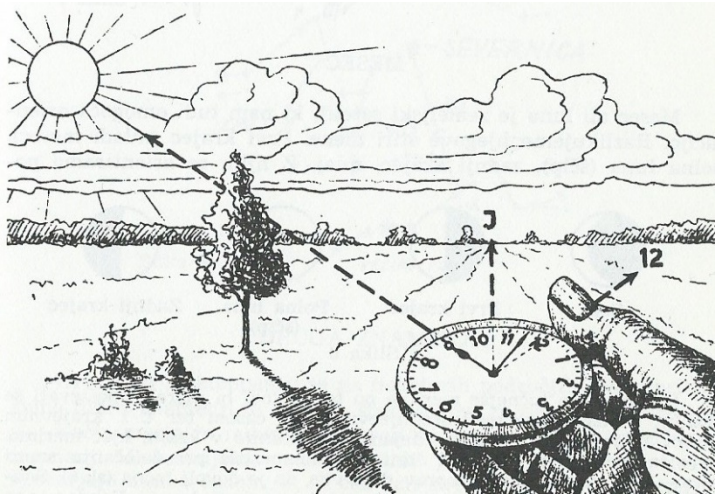

Druga znamenja

Večja mesta in industrijska središča nase opozarjajo s specifičnimi znamenji. Ponoči v teh mestih gorijo svetilke javne razsvetljave, ki jih je moč videti na nebu od daleč. Bližino letališč naznanjajo letala, ki vzletajo in pristajajo. Letala, ki preletavajo določen prostor (mednarodni promet), se drže vedno iste smeri (koridor). Podnevi opozarjajo nase s hrupom in progami kondenzirane vlage, ponoči pa so osvetljena. Hrup opozarja na železniški in cestni promet. Na kartah so vrisani svetilniki in planinske koče, žičnice, daljnovodi in podobni objekti, ki so vidni iz večjih razdalj.

Narava je odprta knjiga za tistega, ki jo zna brati. Znanje prve pomoči, poznavanje nevarnosti v gorah, vremenoslovje, bivaki, ipd. vse to potrebujemo, vendar moramo poznati še druga naravna znamenja, ki nam olajšajo gibanje po terenu. Pot k obvladovanju znamenj in namigov narave, pelje skozi stalno aktivno obravnavanje in razločevanje znamenj. Pri tem nam koristijo izkušnje ljudi, ki veliko časa preživijo na prostem: kmetje, gozdarji, planinci, lovci, ipd.

V naslednji številki Plamenčka nadaljujemo z orientacijo, in sicer bomo spoznavali trike za zanesljivo ocenjevanje razdalje, optične prevare narave in podrobneje bomo obravnavali nekaj primerov kart in njihovo uporabnost.

Ambiciozni medved

Voditelji zelo radi napakiramo nahrbtnik in sem ter tja včasih malo odidemo. V znano ali neznano po svetu. Kam smo potovali to poletje?

S prijateljico Nežo sva se od 14.- 18. septembra potepali po Italiji. Raziskovali sva Ligursko obalo, del katere je najbolj poznan nacionalni park Cinque Terre. Cinque Terre sestavlja pet slikovitih mestec, lično zloženih na ostrih klifih italijanske obale. Do La Spezie sva se peljali s Flixbusom, potem pa se z vlakom peljali do Levanta, mesteca severno od Cinque Terre. Levanto je bil tudi najina prva postaja. Na pot sva se odpravili z nahrbtnikom, šotorom in skoraj povsem brez plana.

Ko sva prvi dan prispeli v Levanto, je bila ura že pozno popoldne. Kampi in ostale ponudbe so se nama zdele predrage, zato sva se odločili, da si kar tako poiščeva nek kotiček, kjer bova lahko prespali. Utaborili sva se na nekem hribu, s čudovitim razgledom na mesto in morje ter dočakali prvi najlepši sončni zahod. Utrujeni od same poti sva kar hitro zaspali, potem pa naju je okoli 2h ponoči zbudil precej močan naliv. Šotor nama je začel kar pošteno puščati, zato sva vedeli, da je najbolje, da si poiščeva streho in tam prebediva noč. Kar se da hitro sva vse spakirali in se odpravili proti plaži.

V trenutku ko sva prispeli, je dež ponehal, zato sva si postlali kar na

plaži in tam prebili noč. Zjutraj sva si ogledali še samo mesto, potem pa sva se odpravili do prve izmed petih vasic Cinque Terre. V Riomaggiore sva si zaradi ne preveč obetavne vremenske napovedi rezervirali tudi hostel za eno noč. Kasneje sva ugotovili, da je bila to izredno dobra odločitev, saj je drugo noč spet deževalo.

Naslednje tri dni pa sva bili spet brez skrbi, saj je bilo napovedano lepo vreme. Pohajkovali sva po ribiških vasicah, se zgubljali med vinogradi, se slikali, opazovali italijanski vrvež in se z velikim nahrbtnikom prebijali po ozkih uličicah, polnih turistov in domačinov. Privoščili sva si tudi morsko hrano, pesto in preizkusili lokalno vino. Ni pa minil dan brez sladoleda. Najraje sva ga pojedli kar na skalah ob morju. Raziskali sva vseh pet mestec, vsak dan pa sva se povzpeli tudi na različen hrib, kjer sva bili dovolj visoko in dovolj odmaknjeni, da sva si lahko postavili šotor. Lahko rečem, da je bil vsak korak prehojen s težkim nahrbtnikom vreden truda, saj sva bili vsak večer deležni najlepšega razgleda in vedno znova očarani nad sončnim zahodom.

Cinque Terre je zares čudovit in navdihujoč kotiček našega sveta, zato sem prepričana, da se bom tja še vrnila.

Prisrčna mravlja

Rajžanje letošnjega poletja

»Letošnje poletje bo pa res mirno. Prav super bo! Z volčiči in volkuljicami bomo preživeli nepozaben tabor, potem pa ne bom šel nikamor daleč več, ampak bom užival po okoliških hribih in počel tisto, česar sicer nikoli ne, pa bo prav zanimivo in fletno,« sem razmišljal še konec maja in se nadejal zapečkarskega poletja. Vendar se je na koncu vse zasukalo in se končalo čisto drugače. In niti ne slabo! Če dobro pomislim, je bilo prav odlično …

Začelo se je junija, ko me je poklicala prijateljica: »Ej, Peter, sem slišala, da bi šel rad z nami v Taizé …« »A res? Ja jaz tega še nisem slišal, ampak sliši se preceeej mikavno.« No in tako sem se po končanih izpitih na fakulteti pridružil skupinici, s katero smo se odpravili prek Italije in Švice do Taizéja v Franciji. To je ena prijetna vasica sredi širnih poljan, kjer stojita cerkev in samostan in kamor se zgrinjajo množice mladih iz cele Evrope, da bi doživeli taizejski teden duhovnih vaj. Te so prav posebne in se močno razlikujejo od takšnih, kakršnih smo navajeni pri nas.

Urnik je izgledal takole: najprej je bila na vrsti jutranja molitev, kar pomeni, da smo šli v cerkev in potem ene pol ure peli značilne taizejske speve. Pri nas velikokrat pojemo npr. Bodi tu in čuj zdaj z menoj, Alelujo itd. To so preproste pesmice iz ene, dveh ali največ treh vrstic, ki smo jih kar naprej ponavljali in ponavljali in ponavljali. Sledil je zajtrk – 600 ljudi se je zgrnilo do bajtic, kjer so delili hrano. Za zajtrk je v Taizeju vsak dan skodelica kakava, žemljica z maslom in koščkom čokolade. Vsak je prišel kdaj na vrsto, da je pomagal pri

pripravi in pri pospravljanju pred in po obrokih. In ja, kar se tiče količine, sem ugotovil, da se v Taizeju še nihče ni zredil. Sledila je maša, ki se skoraj ni razlikovala od jutranje molitve. Potem so šli skoraj vsi (beri 550 ljudi) na delavnice, kjer so se v skupinah, ki so jih sestavljali udeleženci iz različnih držav, pod vodstvom patra pogovarjali na dano temo, se šli igre, se spoznavali itd. Sledila je molitev pred kosilom (podobna jutranji), nato kosilo, nato molitev po kosilu (podobna prejšnji), spet čas za delavnice ali prosti čas, potem pa še večerna molitev, nekaj prostega časa in še češčenje pred spanjem (skoraj enako molitvam). Glavna sestavina vseh molitev pa je prepevanje.

Skupinica preostalih 50 ljudi, ki se nismo udeleževali delavnic, pa je bila tam z drugačnim poslanstvom. S prijatelji smo se v tem času pridružili 40 pevcem in instrumentalistom iz drugih držav. Tako sta nastala mednarodni zbor in orkester, naša naloga pa je bilo zvaditi enih 20 taizejskih spevov in jih posneti na zgoščenko. To smo počeli namesto delavnic. Seveda smo morali resno delati, vendar je bilo kljub temu dovolj časa, da smo spoznavali ljudi okrog sebe, zbijali šale, se dogovarjali za nogomet ipd. za med prostim časom, … Skratka, bilo je lepo. In do konca tedna smo uspeli posneti toliko posnetkov, da se še sedaj ubadajo z njimi in montirajo CD. Izkusil pa sem tudi vse bistvo taizejske duhovnosti – ko poješ enih 6 ur na dan in se tistih nekaj vrstic ponavlja in ponavlja, počasi preideš v neko stanje zamaknjenosti, ko lahko mirno prinašaš Bogu klobčič svojih misli, vprašanj in skrbi in ga začneš mirno in z gotovostjo razvozlavati. Podobno, kot ob molitvi rožnega venca pozabiš, kje si ostal in kaj govoriš, vendar resnično »odrineš na globoko«.

Tej izkušnji je sledil nepozaben tabor z VV, potem še ena nova izkušnja zame, ki me je res obogatila – 5 – dnevne duhovne vaje v tišini v starodavnem olimskem samostanu. Nato pa novo daljše potovanje,

tokrat v Nemčijo.
Ker sem si želel nove pustolovščine in znanj, sem se prijavil na dvotedenski tečaj nemščine v Münchnu in se kar na lastno pest odpravil tja gor. Ob prihodu so me navdušeno sprejeli tamkajšnji jezuiti, pri katerih sem ta čas živel. Naslednji dan pa se je že začela šola nemščine. Moji sošolci so bili stari od 18 pa do 55 let, prihajali pa so z vseh koncev sveta, od Indije, Rusije in Kazahstana, pa do Mehike in Brazilije. Mene so imeli praktično za domačina, ko so izvedeli, da živim »samo« 500 km stran. J Skratka, spet je bilo zelo lepo, spoznal sem kup čudovitih ljudi, pri patrih sem se naučil značilno družabno igrico »Kuchhandl,« veliko smo se pogovarjali o jezikih, o kulturi, zgodovini, dodobra sem si ogledal znamenitosti, nazadnje pa sem le moral domov.
S tem pa še vedno ni bilo konca poletnih potovanj. Nekega popoldne gledam e-pošto – no, piše mi moj nekdanji profesor Damijan Močnik s Škofijske klasične gimnazije, ki tam vodi tudi pevski zbor. Kaj?? A resno misli - če bi šel z njimi na pevsko turnejo do Finske?? Ja SEVEDA! No, tako sem bil povabljen na še eno noro potovanje z avtobusom prek Poljske, Litve, Latvije, Estonije, pa s trajektom do Finske in v osrčje dežele, kjer je gotovo res vsaj 1000 jezer. 5000 km, 10 koncertov, super družba, prijazni finski gostitelji, ki so mi zelo udobno postlali in mi razkazali vse mogoče, … Pa kaj bi še pisal, preveč je vsega.
Skratka, čudovito poletje, krasni spomini, enkratno, ampak z veseljem bi vse skupaj ponovil.

Zanesljivi pingvin

Prav na sredi med Kvajdejem in potovalnim taborom PP, smo krenili na Poljsko. Jaz, Monika in Giacomo in v žepu karte za Evropsko konvencijo žonglerjev vseh vrst. Po 12 urah vožnje, smo prispeli do velike telovadnice v Lublinu, ki je bila kljub temu, da je bila ura 4 zjutraj, dokaj polna žonglerjev. V bližnjem parku smo zaklinili šotore in po prvi noči doživeli čisti evforični šok. Toliko talenta, domišljije, zabave, spontanosti, pozitivne energije v eni športni dvorani še nismo videli. Bilo je neštetо stvari, ki jih je bilo mogoče preizkusiti in vsaka je imela zraven še strokovnjaka, ki je bil lahko v določeni disciplini celo najboljši na svetu, pa tega sploh nisi opazil (dokler ti ni Giacomo prišepnil na uho). Res ogromno je bilo mojstrov, ki so z veseljem delili svoje znanje v obliki delavnic ali preprosto prek pogovora.

Na voljo sta bili dve dvorani, ena za manipulacijo s predmeti in druga za akrobacije, ne morete si misliti koliko možnosti predstavljata ti dve področji. V večernih urah je sledil odprti oder, kjer si se lahko prijavil in izvajal svojo točko pred polno dvorano žonglerjev, ki so točno vedeli, kaj je zgolj trik in kaj zahteva veliko vaje, zato so bili tudi aplavzi velikokrat zelo bučni in spodbudni. Za tem je vsak dan sledila profesionalna predstava, ki je bila vsakič vsaj dih jemajoča. Ponoči se je po različnih cirkuških šotorih vrtela različna glasba, zunaj ograje je oživel manjši betonski amfiteater z ognjenimi rekviziti, telovadnica se

je spet napolnila in žogice, obroči ter keglji, so zopet poplesavali pod stropom vse do jutra. In tako se je ponavljalo iz dneva v dan in če si se nad katero stvarjo navdušil na novo, si imel nad avlo ogromno trgovino, kjer so različni trgovci tekmovali med seboj, kdo bo imel večjo "akcijo". Mogoče je bilo kupiti skoraj vse kar domišljija dopušča (tudi bicikel, ki je sestavljen iz dveh monociklov). Dnevi so hitro tekli, urbani highline v starem mestnem jedru pa upravljanja s časom ni prav nič olajšal. Tako smo zadnji dan pospravili vse nove rekvizite, odklinili šotor, rekli nasvidenje vsem novim prijateljem in preden sva krenila proti Sloveniji in Giacomo proti italiji, smo naredili poslovilno fotografijo pred veličastnim napisom čez celo dolžino ograje, ki je pravil:

" follow your ♡ and juggle with your life"
(sledi srcu in žongliraj z življenjem).

Na začetku tedna sem mislil, da napis razumem, na koncu pa sem prišel do prijetnega drugačnega spoznanja. 'Vsak lahko meče žogice v zrak, samo žongler jih vedno znova pobere in poskusi še enkrat.'

Neustavljivi volk

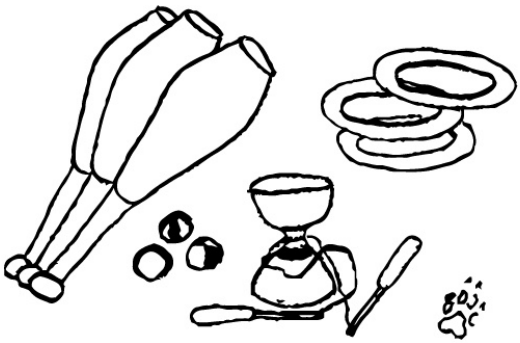

dve kokoški pobegnili k sosedom na dopust

ali JANA IN JANJA RAZISKUJETA ITALIJO

Letos sva se odločili izkoristit študentski september in skočili pogledat našo sosedo - Italijo. Odločili sva se kupiti karto v Rim, potem pa nekako ,,plezati,, proti severu po čudoviti pokrajini Toskane. Rimu sva namenili tri dni in uspelo nama ga je prečesat podolgem in počez. Je res čudovito mesto z rimljanskim utripom in zelo bogatimi cerkvami na vsakem drugem koraku (dobesedno… jih je kar 900). Potem pa naju je pot zanesla v Sieno in San Gimignano. Dve manjši toskanski mesteci obdani z vinogradi, lahko si mislite da so razgledi iz njiju da dol padeš. Nato pa je bilo seveda treba pogledati še prestolnico Toskane - Firence. Ta pa nama zaradi prenatrpanosti turistov ni bila tako všeč, zato sva jo zadnji dan raje ucvrli na morje. Šli sva mimo Pise v Cinque terre - kar je skupno ime za pet majhnih, zelo barvitih in prikupnih ribiških mestec. Tako bi lahko rekli, da sva imeli precej pester dopust. Saj sva v sedmih dneh prehodili kar 150 km, spoznali nekaj zanimivih ljudi, se naučili malo italjansko, se malo poredili pri vseh zaužitih ogljikovih hidratih, uživali v lepi pokrajini in čudovitih razgledih in se imeli zelooo super.

Požrtvovalna in Dobrovoljna pižmovka

predstavljamo vam

Posebni intervju:

Skrbna vidra in Prebrisano Zabavna mravlja

Živijo, danes gostimo dve gostji. Eno izmed začetnic našega stega, Tatjano Čop, ter našo najmlajšo voditeljico, Lucijo Čop.

1. Tatjana, kaj te je prepričalo, da si bila leta 1992 pripravljena stopiti v vlogo skavtske voditeljice?
V tem obdobju smo nekateri mladinci čutili, da je potrebno nekaj ponuditi srednješolcem za zdravo preživljanje prostega časa. V tem času so ustanavljali stege po celi Sloveniji. Ker smo tudi mi radi hodili po hribih in spali v šotorih, se nam je to zdela prava zamisel.

Lucija, kaj te je prepričalo, da si se letos odločila zapustiti klan in postati voditeljica v našem stegu?
Ker sem si v preteklem letu bolj malokrat vzela čas za klanovsko srečanje, sem ugotovila, da sem ga verjetno na nek način prerasla. Že od nekdaj sem imela namen postati voditeljica, tako da se mi je to zdelo logično nadaljevanje moje skavtske poti. Od skavtske skupnosti sem v enajstih letih ogromno prejela in rada bi ji vsaj nekaj dala nazaj.

2. Tatjana: Naš steg bo letošnje skavtsko leto praznoval že 25 let. Se ti zdi, da je steg skozi ta leta dosegel cilje, ki ste si jih zadali ob ustanovitvi?
Veseli smo, da je steg iz 30 članov na začetku zrastel v tako številno organizacijo. Veseli smo tudi, da se držite načel našega ustanovitelja in da se voditelji udeležujete tabornih šol, kjer se da najbolje naučiti skavtske metode.

Lucija, kot nova voditeljica imaš zagotovo veliko novih idej in energije. Kaj boš poskušala spremeniti oziroma izboljšati v veji in v samem stegu?
Zdi se mi, da je naš steg in tudi veja v kateri bom delovala, na zelo dobri poti. Mislim, da je pomembno pred vsem to, da v SKVO-ju ohranimo zagon in energijo za skavtstvo, ostalo pa verjetno pride samo po sebi, če se le trudimo.

3. Tatjana, koliko časa si bila aktivna skavtinja, kakšno je tvoje skavtsko ime ter kdaj in kako si ga dobila?
Aktivna voditeljica sem bila do rojstva Katje leta 1995, torej 3 leta. Skavtsko ime mi je izbral takratni fant in današnji mož Aleš, to je Skrbna Vidra. Rekel je, da naj bom Vidra, saj živi v vodi tako kot Bober. Njegovo ime je namreč Utrujeni Bober, dala pa sem mu ga jaz, saj je bil po skavtskih dogodkih vedno močno utrujen.

Lucija, koliko časa si že pri skavtih, kakšno je tvoje skavtsko ime ter kdaj in kako si ga dobila?
Skavtom sem se pridružila takoj, ko je bilo to možno, tako da letos teče moje dvanajsto leto. Moje skavtsko ime je Prebrisano Zabavna Mravlja, dobila pa sem ga na mojem prvem taboru čete, ker sem so-skavtinjam rada kakšno »zagodla«.

4. Tatjana, vemo, da si se lansko leto ponovno odločila zaiti v skavtske vode in se pridružila novo ustanovljeni skavtski bratovščini. Nam zaupaš, kaj počnete na vaših srečanjih? Kako še drugače preživljaš svoj prosti čas?
Na pobudo nekaterih bivših voditeljev, smo pred dvema letoma ustanovili skavtsko bratovščino, v kateri smo se zbrali predvsem bivši voditelji. Na naših srečanjih obnavljamo skavtska znanja kot so prva

pomoč, vozli, orientacija, kurjenje s kresilom... Odpravimo se tudi na kratko zimovanje in letni tabor. Drug od drugega se učimo, pri tem pa se tudi zabavamo.
Trenutno svoj prosti čas preživljam na njivi in kot vratarka pri ženski nogometni ekipi na Bledu.

Lucija, poleg skavtov imaš tudi druge hobije. Kaj počneš, ko nisi aktivna pri skavtih?
V zadnjih parih letih sem se precej ukvarjala s šolo, ki mi je pobrala veliko časa, zato so moji hobiji malo trpeli. Vsake toliko si zadam kakšen projekt ali pa organizacijo kakšnega dogodka, da mi ni preveč dolgčas. Sicer pa rada hodim v gledališče, poslušam glasbo, hodim v gore ali pa kar po ravnem in zelo rada potujem. Moj »guilty pleasure« pa so televizijske serije vseh vrst in oblik.

5. Tatjana, nam zaupaš kaj si po poklicu in kje si zaposlena? So ti skavtske izkušnje pomagale na tvoji poklicni poti?
Po poklicu sem diplomirana inženirka elektrotehnike. Delam kot vodja logistike in plana v Iskri. Pri skavtih se človek nauči delati v skupini, organizirati projekte, javno nastopati in imeti odgovornost. Vse te veščine s pridom uporabljam na mojem delovnem mestu.

Lucija, letos začenjaš s študijem v Ljubljani. Kaj boš študirala? Kakšen poklic si želiš opravljati?
Študirala bom pravo. Ta študij je zelo širok in po koncu naj bi imel odprtih veliko različnih možnosti za poklicno usmeritev. Sama še ne vem kam bi se usmerila. Kot verjetno vsakdo, pa si želim poklica, ki me bo osrečeval.

6. Tatjana, kateri je do sedaj tvoj najljubši skavtski tabor in zakaj?
Prvega si človek najbolj zapomni. Bilo je vse prvič, brez izkušenj iz preteklosti. Taborili smo skupaj s skavti iz Radovljice v Kredu pri Kobaridu. Dobro se spominjam izdelave jedilnic, savne in velike igre »Indijanci«.

Lucija, kateri je do sedaj tvoj najljubši skavtski tabor in zakaj?
Težko bi izbrala najboljšega, ker je bil vsak svojevrstno doživetje. Zelo pri srcu so mi bili četini tabori, saj sem se na njih počutila zelo povezano z naravo. Med njimi pa bi mogoče izpostavila TZV, ker je imel neko posebno energijo.

7. Tatjana, pri skavtih si bila (oziroma si še) kar nekaj časa, zato se je zagotovo nabralo kar nekaj zanimivih prigod. Zagotovo obstaja kakšna prav posebna, ki se ti je vtisnila v spomin. Nam jo zaupaš?

Na taboru Šmartno ob Dreti smo odšli na obisk k sestram klarisam v Nazarje. Skavti so bili zelo navdušeni. Povabile so nas tudi na nočno molitev, tako da smo šli še enkrat ponoči peš 5 km, bili na njihovi molitvi in se potem tudi peš sredi noči vrnili. To je bilo res nepozabno doživetje.

Lucija, skavtinja si že kar nekaj časa, zato se je zagotovo nabralo že kar nekaj zanimivih prigod. Zagotovo obstaja kakšna prav posebna, ki se ti je vtisnila v spomin. Nam jo zaupaš?

Hmm… Ne vem zakaj, ampak na pamet mi je takoj padel dogodek, ko je Tonči na mojem prvem četinem taboru padel v WC. Celotna situacija je bila precej komična. Pa seveda dopoldne na četinem taboru, ko smo trpeli z zavezanimi očmi.

8. Tatjana, zaupaj nam tvojo najljubšo misel Baden Powell-a.

»Na pravi poti k sreči je tisti, ki skrbi za srečo drugih. Skušajte zapustiti ta svet za spoznanje boljši, kakor ste ga prejeli.«

Lucija, zaupaj nam tvojo najljubšo misel Baden Powell-a.

»Glej daleč, in ko misliš, da že gledaš daleč, glej še dlje!«

Intervju pripravil: Vzdržljivi gams

predstavljamo vam

Zgodba o Bi-Piju

Kot eden mlajših članov druščine je moral Bi-Pi na teh potovanjih opravljati veliko drobnih vsakdanjih del, kot je na primer pomivanje. Eden njegovih poskusov kuhanja ni bil sprejet ravno z odobravanjem. Juha, ki jo je pripravil, je bila tako odvratna, da so mu ostali ukazali, "naj to brozgo kar sam poje" - in ga v to tudi prisilili.

Na vseh teh počitniških pustolovščinah si je nabiral koristne izkušnje, kako skrbeti sam zase in kako opraviti svoj delež dela - dober temelj za delo pri skavtih! Leta 1872 se je šola Charterhouse preselila iz Londona v nove stavbe v Godalmingu in Bi-Pi je imel nadaljnje možnosti za svoje zgodnje izvidništvo. Gozd blizu šole je bil sicer prepovedan kraj, a Bi-Pija je zaradi ljubezni do narave vseeno privlačil kot magnet. Tu je užival ukradeni čas, opazoval ptice in živali ter se učil o njhovem načinu življenja. Lovil je zajce, jih odiral in kuhal na šibkem ognju, kajti vedel je, da bi ga preveč dima izdalo. Naučil se je, kako splezati na drevo in se skriti pred radovednimi učitelji. Kmalu se je naučil tudi, da je prva lekcija v zalezovanju sposobnost, da "zmrzneš", kajti večina le redko opazi negibno bitje.

V šoli je bil priljublien, ni pa izstopal niti kot učenec niti kot igralec pri igri. Udeležil se je vsake dejavnosti in bil ponavadi nadpovprečen. V športu je največ dosegel kot vratar v golu, čeprav je bil njegov način nenavaden. Od časa do časa je izustil bojni krik in na igrišče je vselej vzel rezervni par čevljev, ker je ugotovil, da so bile njegove noge manj utrujene, če si je čevlje ob polčasu zamenjal. Nikoli ni storil ničesar samo zato, ker so tako delali drugi, rad je preizkušal svoje ideje in se ni pretirano obremenjeval s kritikami drugih ljudi. Zato ni nič

presenetljivega, če so ga njegovi prijatelji kdaj pa kdaj imeli za malce čudaškega.

Ravnatelj dr. Haig Brown je svoje fante spodbujal k sprejemanju odgovornosti. Ni bil ravno navdušen nad pravili in predpisi. Dečkom je zaupal, da bodo nalogo izpolnili brez njegovega pretiranega vmešavanja. Bi-Pi je bil kasneje hvaležen za to, ker je imel tako vsak izmed dečkov priložnost nalogo opraviti po svoji zamisli. Morda je dr. Haig Brown o tistih obiskih v goščavo vedel precej več, kot je mislil Bi-Pi!

Ena izmed šolskih dejavnosti je bila Bi-Piju še posebej všeč. Ravnatelj je oboževal gledališke predstave in koncerte, te pa so na šoli redno pripravljali. Bi-Pi je kmalu pokazal svoj igralski in pevski talent. Imel je odličen smisel za humor, kar je s pridom uporabil na šolskem odru. Poleg tega, da je igral v gledaliških igrah, je tudi pel in recitiral - smešni monologi so bili njegova močna točka in pogosto si jih je izmišljeval kar na kraju samem.

Se nadaljuje...

(Vir: E. E. Reynolds: Bi-Pi: zgodba njegovega življenja)

Ime in priimek	Skavtsko ime	Nalepkica
Gašper Stojc	Neustavljivi volk	
Jakob Tavčar	Ambiciozni medved	
Jana Žemlja	Požrtvovalna pižmovka	
Janja Tavčar	Dobrovoljna pižmovka	
Katja Čop	Skrbna mravlja	
Lucija Čop	Prebrisano zabavna mravlja	
Marjan Lampret	Modri piton	
Matevž Mehle	Iskreni gepard	
Matic Oblak	Usekani jazbec	
Meta Horvat	Skromna pastirička	
Mojca Žemlja	Preprosta žolna	
Monika Golja	Iskriva taščica	
Monika Žemlja	Potrpežljiva kanja	
Peter Kunstelj	Zanesljivi pingvin	
Pia Čepič	Skrbna pižmovka	
Polona Toman	Radovedna pižmovka	
Rok Lužnik	Domiselni svizec	
Simon Gluhar	Vzdržljivi gams	
Tamara Kreft	Prisrčna mravlja	
Urban Koser	Vsestranski svizec	
Urban Žemlja	Ognjeviti svizec	
Žan Kreft	Nabriti bober	

članek · rubrika · pomočnik urednice · urednica · urednik za vejo · ilustracija

Ime in priimek	Skavtsko ime	Nalepka
Ana Čop	Kreativna kanja	
Anja Dolar	Zagnana vida	
David Brelih	Nabriti orel	
Ema Zupan	Iznajdljiva mravlja	
Janja Sikošek	Energična košuta	
Juš Čop	Poskočni orel	
Kaja Kunšič	Razigrano zasanjana mravlja	
Karmen Zalokar	Zaljubljena mravlja	
Katja Mezek	Navdušena sova	
Manja Bukovec	Ustrežljiva sova	
Miha Demšar	Šarmantni volk	
Neža Brelih	Vztrajna sova	
Nika Vereš	Navihana vidra	
Nina Vavpotič	Živahna žolna	
Petra Kovač	Pozorna sova	
Teja Mezek	Zgovorna cvergla	
Tjaša Prezelj	Radoživa labodka	
Urh Nagode	Iznajdljivi volk	
Uroš Dolžan	Udarni svizec	
Urša Kosmač	Srčna žolna	
Vida Leskovar	Vsestranska žolna	

Ime in priimek	Skavtsko ime	Nalepkica
Ana Toman	Bistra žolna	
Angelika Mali	Skromna košuta	
Blaž Junež	Prikupno pozabljivi volk	
Blaž Kovač	Opazujoči orel	
Katarina Brelih	Razigrana vidra	
Lucija Dolžan	Sanjava žolna	
Luka Sušnik	Svojevrstni volk	
Martin Volk	Raziskovalni orel	
Maša Mahkovec	Gajstna žolna	
Matevž Toman	Pojoči orel	
Miha Bertoncelj	Delavni volk	
Monika Tavčar	Vedoželjna košuta	
Nika Krvina	Nagajiva žolna	
Oskar Vovčak	Drzni orel	
Patrick Gosar	Natančni volk	
Ruth Romih	Odločna vidra	
Sandi Vertelj	Pustolovski orel	
Špela Mertelj	Hvaležna vidra	
Tara Jakopič Stojc	Priročna košuta	
Tjaša Jesenko	Usklajena žolna	
Tone Petek	Poskočni orel	